అమెరి'కులాసా' కథలు
– వంగూరి చిట్టెన్ రాజు

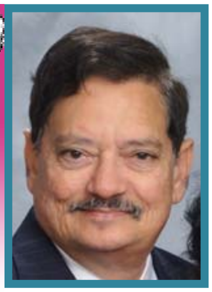

- 1 -

లంఘిణీ – లంఘుణుల కథ

'అసలే కోతి, పైగా కాస్త కల్లు తాగింది" అనేది సామెత. "అసలే కోతి మొగుడు. కొండ ముచ్చు పెళ్ళామో, ప్రేయసో కలిసి కాస్త కల్లు తాగారు." ఇక చూసుకోండి ఆ కకావికలు, గెంతులు. ఆ అవకాశం నాకు క్రిందటి వారం అనుకోకుండా ..విమాన ప్రయాణంలో కలిగింది. విమానాల బాటలో ఎన్నో సార్లు ఎక్కుట, వెనువెంటనే దున్నపోతు వలె గంటల కొద్దీ నిద్రపోవుట, జోగుతూ, తూలుతూ దిగుట, ఎక్కడ ఉన్నామో తెలియక "ఇదేం ఊరు బాబూ?" అని మరో తూగుబోతుని అడుగుట నా బతుకు బాటలో చాలా సార్లే జరిగింది. కానీ ఈ సారి హైదరాబాద్ నుంచి సింగపూర్, అక్కడి నుంచి జెర్మనీలో ఫ్రాంక్ ఫర్ట్ వరకూ మామూలు కంటే ఖరీదుగా జరిగింది. ఇక అక్కడి నుంచి మా హ్యూస్టన్ ప్రయాణం పది గంటలలోను ఈ కోతుల స్వైర విహారానికి నేను కొబ్బరి కాయని అయ్యే యోగం పట్టింది. నేను ఇంట్లోకి రాగానే "ఏం అలా ఉంది మొహం?" అని మా క్వీన్ విక్టోరియా అడిగిన ప్రశ్నకి నేను పెట్టిన మొహానికి ఆవిడ ఎప్పుడూ లేనిది నా దగ్గరగా వచ్చేసి నా నాడి, టెంపరేచరూ చూసేసి "బతికే ఉన్నావులే" అని నిట్టూర్చి "ఏంబ్యులెన్స్ పిలవనా?" అని అడిగింది.

అసలేం జరిగిందంటే...ఆర్నెల్ల క్రితం అసలు హైదరాబాద్లో "పులి విమానం" అనే చవకబారు విమానంలో సింగపూర్ వెళ్ళడానికి టిక్కెట్టు కొనుక్కున్నాను. టికెట్టు పదకొండు వేల రూపాయలే కదా, పరవా లేదులే అనుకున్నాను. అక్కడే పప్పులో ముందు కాలు పడింది. ఎందుకంటే ఆ విమానం వారి ఆన్-లైన్ లో టిక్కెట్టు కొన్నప్పుడు కంప్యూటర్ తెర ఎక్కడో క్రిందన చిన్న చిన్న అక్షరాలలో

"మీ పులిహోర పొట్లాం మీరే తెచ్చుకుంటారా? మమ్మల్ని గడ్డి పెట్టమంటే ఐదు వేల రూపాయలు కట్టడానికి ఇక్కడ టిక్కండి..అంటే టిక్కు పెట్టండి" అని కనపడింది.

"అయ్య బాబోయ్, నేను తినే పప్పూ, అన్నానికి అంత డబ్బే?" అని ఆ రోజు కార్తీక సోమవారం ఉపవాసం ఉండడానికి నిర్ణయించుకుని కంప్యూటర్ తెర ఇంకా కిందకి వెళ్లాను.

"విండో సీటుకి మూడు వేలు, టాయ్ లెట్ పక్కనే సీటు పది వేలు, లోపల ఉచితం",

"మంచి నీళ్ళ సీసాలు రెండు కొంటే రెండు వందలు. ఒకటే అయితే నూట యాభై"

"కట్టుకునే దుప్పటీకి ఐదువందలు డిపాజిట్"...ఇలాంటి అదనపు జరిమానాలు మరో నాలుగు కనపడగానే మను కకావికలంగా, చికాకుగా ఉన్నప్పుడు

"పెట్టె, బేడా ఉన్నాయా, లేక ఉత్తి చెడ్డీతోనే సింగపూర్ వెళ్తున్నారా?" అని ఆ పులి విమానం వారు నన్ను ప్రశ్నించారు.

ఆ చికాకు లో నేను అక్కడ 'టిక్కడం' మానేశాను. ఇలా టిక్కులు పెట్టేచోట మానెయ్యడం, అడ్డమైన చోట్లా టిక్కులు పెట్టుకుంటూ పోయి తర్వాత నాలిక్కరుచుకోడం ప్రక్రియనే "టిక్కడం" అంటారు.

మొత్తానికి ఆ టిక్కెట్టు కొనుక్కుని, నా రెండు అమెరికా పెట్టెలు, వాటిల్లో కుక్కిన పాతిక కేజీల సామానుతో సహా రాజీవ్ గాంధీ విమానాశ్రయంలో అడుగుపెట్టాను. అందులో అత్యధిక బరువు భాగం మా క్వీన్ విక్టోరియాగారు ఇండియాలో గంజి పెట్టించుకురా అని పంపిన కాటన్ చీరల తిరుగు ప్రయాణం బాపతే. ఇవన్నీ తోసుకుంటూ 'పులి విమానం' వారి కౌంటర్ కి వెళ్ళగానే అక్కడి వీరబాల...చూడ్డానికి నీరసంగా ఉంది కానీ భారీ కీచు గొంతుకతో

"15 కేజీలు ఉచితం. మిగిలిన 24 కేజీలకీ కేజీకి కేవలం 1500 రూపాయలు మాత్రమే. మొత్తం 36 వేలు నగదులో కడతారా, క్రెడిట్ కార్డ్ ఇస్తారా..అమెరికా కార్డ్ కూడా మా పులి వారు తీసుకుంటారు" అంది.

"ఉద్ధరిస్తారు" అని నా నోటమ్మట అనాలోచితంగా వచ్చిన శుద్ధ తెలుగు మాటకి ఆ ముగ్ధ సుకుమారి ముచ్చట పడి నా కేసి చూసింది.

అప్పటికే పాలిపోయిన నా తెల్ల మొహం చూసి

"ఏం చెయ్యను సార్. మీరు ఇక్కడ టిక్క లేదు. టిక్కి ఉంటే 'ఎన్ని పెట్టెలు, ఎంత బరువు?" అనే ప్రశ్నలు ఉదయించేవి" అని విన్నవించుకుంది.

అని నాకు తిక్క రేగి "చస్తే కట్టను. నీ బాసునో, వాడి బాబునో పిలు" అని హుంకరించాను.

ఆ బాబుగారు ఈవిడకి నిజంగానే బాబులా ఉన్నాడు. ఆవిడకి సగం సైజులో. అయినా నా అమెరికన్ పౌరసత్వం, ట్రంప్ గారితో ఉన్న చుట్టరికం, చంద్రబాబు తో ఉన్న స్నేహం వగైరా అస్త్రాలు ఆ మొండి వెధవ దగ్గర పనికి రాలేదు. ఇక గత్యంతరం లేక, ప్రయాణం కేన్సెల్ చేసుకుని వెనక్కి వెళ్ళిపోతే మా వాళ్ళు మళ్ళీ ఇంట్లోకి రానివ్వరేమో అని అనుమానం వేసి 36 వేల రూపాయల 'పులి వాత' పడ్డాను. అంటే అసలు టిక్కెట్టు ఖరీదు పదకొండు వేలు. టిక్కడం జరిమానా ముప్ఫై ఆరు వేలూ. "టిక్కులు ఎక్కడైనా పెట్ట వలసి నప్పుడు టెక్కులు పోరాదు" అనేది ఈ కథలో నీతి పాఠం.

మొన్న కూడా అదే పరిస్థితి ..అంటే మళ్ళీ అదే విమానంలో అదే ప్రయాణం చెయ్యవలసి వచ్చినప్పుడు, ఈ కథ అంతా అంతకు ముందే విన్న సింగపూర్ ఆత్మీయుడు శ్రీధర్ భరద్వాజుడు హైదరాబాద్ లో ఆ 'పులి విమానం' వారి కౌంటర్ లో పనిచేసే తన స్నేహితుడి కి ఫోన్ "నా సంగతి చూడమని" చెప్పాడు. అందుకే ఈ సారి ఆ మిత్రుడు స్వయంగా దగ్గరుండి, నా పెట్టెలు కూడా మోసి, విమానంలో నా సీటులో కూచోబెట్టి, అక్కడ అమ్మాయికి కూడా "ఈయన సంగతి సరిగ్గా చూసుకో" అని కూడా చెప్పి నన్ను 'పులి వాత' నుంచి రక్షించాడు. ఇప్పుడు నేను నేర్చుకున్న నీతి పాఠం ఏమిటంటే మరోసారి విమానంలో ప్రయాణం చేసే అవసరం వచ్చినప్పుడు శ్రీధర్ కి ముందుగానే ఫోన్ చేసి ధన్యవాదాలు చెప్పుకోవడమే.

ఇక కులాసా కథకి వస్తే...పూర్వం రోజుల్లో కేవలం ముప్ఫై ఏళ్ల లోపు అందమైన అమ్మాయిలే "గాలిలో గృహిణి" పదవికి... .అనగా ఎయిర్ హోస్టెస్ ఉద్యోగాలకి అర్హులు. అందుకే నేను ఒక్కోసారి ఒక్కో దేశం వారి విమానంలో ఎక్కేవాడిని. విమానం ఎక్కగానే ముందు ఎయిర్ హోస్టెస్ లు ఎంత ఎర్రగా, బుర్రగా ఉన్నారా అని చూసి అమెరికా జర్మనీ, ఫ్రాన్స్, చైనా వాళ్ళ అంద చందాలు పోల్చి ఎటూ తేల్చుకోలేక పోయే. మన సరుకు మీద మనకి కాస్త ఐడియా ఉంది కాబట్టి ఎప్పుడూ ఎయిర్ ఇండియా విమానం మటుకు నేను ఎక్క లేదు. కానీ కొన్నేళ్ళ క్రితం నా ప్రాణాలకి ఈ మహిళా హక్కుల వాళ్ళు కలగజేసుకుని ముప్ఫై ఏళ్ల లోపు అందమైన అమ్మాయి రూలు గాలిలో కలిపేశారు. అంచేత ఆఖరికి ఆఖరు రోజుల్లో ఉన్న వాళ్ళు కూడా విమానంలో ద్రావకాలు ఇచ్చి, భోజనాలు పెట్టడం, అవి తినే దౌర్భాగ్యం మనకి కలిగాయి.

ఇప్పుడు మిగిలినదల్లా విమానం మన పక్కన ఎవరు కూచుంటారా...అనే ఆశాభావమే. అమెరికన్ అందగత్తే లేదా ఫ్రాన్స్ వన్నెలాడి వస్తే భలే కబుర్లు చెప్పుకోవచ్చును అని దేవుడికి మొక్కు కోవడం కంటే మనం చేసేది ఇంకేం లేదు. నాది ఎలాగా సంప్రదాయ జాతకం కాబట్టి నా పక్కన ఇద్దరూ కలిసి రెండు వేల కిలోల బరువు ఉన్న ఆఫ్రికా వారో, కుయ్యో, మొర్రోమని ఇరవై నాలుగు గంటలూ అరిచి గీపెట్టే చంటి గుంటలో, గుంటడో...ఇలాంటి బాపతే గత నలభై ఏళ్లగా తగిలారు. అదృష్టం అల్లా విమానం దిగాక మళ్ళీ ఈ జన్మలో వల్ల మొహం చూడడం జరగదు. కానీ ప్రస్తుతం జరుగుతున్న ఏలినాటి శని ప్రభావమో ఏమిటో తెలియదు కానీ ఏ విమానం ఎక్కినా అందరూ మన పవిత్ర భారతీయులే. నా పక్కన ఖచ్చితంగా ముసలి గుజరాతీ మొగుడూ, పెళ్ళామే. పూర్వం రోజుల్లో ఎప్పుడూ కిటికీ పక్క సీటు నాకు ఇష్టంగా ఉండేది. ఎందుకంటే విమానం పైకి వెళ్తున్నప్పుడూ. కిందకి దిగుతున్నప్పుడూ ఆయా దేశమాతల సౌందర్యం, మధ్యలో మేఘాలలో మనుషుల్ని వెతుక్కుంటూ ఉండడం నాకు భలే ఇష్టం. నేను ఘటోత్కచుడినీ, ఎస్వీ రంగారావునీ, మా తాతగారినీ, అనుష్కనీ, పెద్ద పులినీ, మా కుక్క పిల్ల యోడానీ ఇంకా ఎందరినో ఆ మేఘాలలోనే చూశాను. ఇప్పటి దాకా క్వీన్ విక్టోరియా మటుకు కనపడకుండా దాక్కుంది, ఎందుకో!

ఇక మనం ఏ సీటులో కూచున్నా మనకి నిర్దేశించబడిన కర్తవ్యాలలో ఒకటి మన పక్క సీటు టాయ్ లెట్ సరదా పడినప్పుడల్లా లేచి దారి ఇవ్వడం. రెండోది మనం సరదా పడినప్పుడు దారి అడగడం. దీన్నే సమాన న్యాయం అంటారు. కానీ నా జన్మలో మొదటి సారిగా నాకు ఈ కర్తవ్య నిర్వహణకి అవకాశం రాలేదు. అలా అని టాయ్ లెట్ సరదా పడలేదు అనుకోడానికి వీల్లేదు సుమా.

ఫ్రాంక్ ఫర్ట్ నుంచి హ్యూస్టన్ విమానంలో మూడు సీట్లో నాది వరండా సీటు. కూచుని, సీటు బెల్ట్ పెట్టేసుకుని, లోపలికికి వస్తూ సీట్లు వెతుక్కుంటున్న వాళ్ళలో నా పక్కన కూచునే అదృష్టం ఎవరిని వరిస్తుందా అని ఎదురు చూడడం, యధాప్రకారం అమెరికన్, జెర్మనీ వన్నెలాడులు ఆ సీటు దాటి గబాగబా వెళ్ళిపోవడం, ఎవరైనా భారీ వాళ్ళు, ఏడిచి ఏడిపించే వయస్సు వాళ్ళు నా సీటు దగ్గర ఆగగానే నా గుండెలు గుభేలు మంటూ గత స్మృతులు తన్నుకు వచ్చుట జరుగుతున్న సమయంలో ఒక తెల్ల యువతీ యువకుల జంట నా దగ్గర ఆగి విలాసంగా నా కేసి చూశారు. "నాట్ బేడ్, నాట్ గుజ్జూస్" అనుకుని నేను లేచి మధ్య సీటు, కిటికీ సీటుకి దారి ఇచ్చాను. అంతే సంగతులు. ముందుగా ఆ పిల్ల తన చిన్న గోనె సంచీ విప్పింది. అంత చిన్న సంచీలో అన్ని వేల పదార్థాలు నా జన్మలో చూడ లేదు. తొలి కార్యక్రమం పెదాలకి రంగు పులుము కోవడం. అందులో నాకేం ఇబ్బంది లేదు కానీ ఆ సమయంలో అది అవసరమా అనిపించింది. రెండోది అనేక శరీర భాగాలలో "చంపుతా" అనగా 'కిల్లర్' అనే పేరున్న కునేగా మరికొళుందు అనే పరిమళాన్ని వెదజల్లుకోవడం. ఇది కూడా నాకు ఇబ్బంది లేదు కానీ ఆ కొట్టుకునే సమయంలో ఆ పిల్ల నాకేసి చూసిన చూపు నాకు బొత్తిగా నచ్చ లేదు. ఆ చూపులో నా యొక్క సుకుమార శరీర సుగంధం మీద ఆ పిల్ల తన అభిప్రాయాన్ని చెప్పకనే చెప్పుచున్నది అనే అనుమానం నాకు పెనుభూతంలా కనపడింది. నేను ఏ మాత్రం అవకాశం ఇచ్చినా ఆ వెదజల్లులు నా మీద కూడా పడి నా సహజ పరిమళం మరుగున పడిపోయేది. తరువాత కార్యక్రమాలు ఆ సంచీలోంచి పొడుగాటి నల్లటి కన్నాలు కన్నాలు గా ఉన్న సాక్సులు కాళ్ళకీ, దానికి మేచ్ అయ్యే స్వెట్టర్ వేసుకోవడం, సెల్ ఫోన్ ఆటా, పుస్తక పఠనం, మధ్యే మధ్యే పెదాల రంగూ... ఇక ఆ యువతీయువకుల చిద్విలాసాల గురించి మనకెందుకు లెండి.

ఈ తంతంగంలోనే ఆ పిల్ల అదే సంచీలోంచి గుండ్రంగా అడుగున్నర పొడుగు ఉన్న రెండు బ్రెడ్ ముక్కల మధ్య అనేక జిగట పదార్థాలూ, తరిగిన కూరముక్కలూ కలిపి సొగసుగా అలంకరించబడిన మరో సంచీ బయటకి తీసింది. ఈ సాండ్ విచ్ సంచీ కి గోనె సంచీలోంచి లాఘవంగా బయటకి తీసిన దారంతో ముందు సీటు వాడి వెనక వేపూ, మనకి ముందు వేపూ ఉండే చిన్న టీవీ కి వేళ్ళాడేసింది. ఆ వేళ్ళాడే సాండ్ విచ్ లోంచి ఒక చిన్న ముక్క కొరికింది. అప్పుడు ఆ వీరుడు రంగ ప్రవేశం చేశాడు. ఎంగిలి లేకుండా తను కూడా అదే సాండ్ విచ్ లోంచి తనో ముక్క కొరికి తినేసి మళ్ళీ వెనక్కి పెట్టేశాడు. ఈ మొగుడూ పెళ్ళాల ఆట చూసి నాకు భలే సిగ్గేసింది. పోనీ ఒకసారే కదా. ఆనందిద్దాం, ఆఫ్టరాల్, మన హిందూ సంప్రదాయంలో కొత్త పెళ్లి కొడుకు కిళ్ళీ కొరికి పెళ్ళానికి పెడతాడు కదా అనుకోడానికి ఇక్కడ చాలా తేడాలు ఉన్నాయి. ఎందుకంటే వాళ్ళు హిందువులు కాదు. పైగా వారిద్దరూ మొగుడూ, పెళ్ళాం అనుకోడానికి ఆధారాలు లేవు. మంగళ సూత్రం కంప్లీట్ లీ మిస్సింగ్ కదా. పోనీ అలా అనుకున్నా, ఆ సాండ్ విచ్ ని వాడు ముందు కొరికి ఆ అమ్మాయికి ఇవ్వాలి కానీ ఇలా రివర్స్ అయితే ఎలా. ఇవన్నీ 'ఎవరి ఖర్మానికి వాళ్ళే పోతారులే" అనుకున్నా. ఈ ఒకే ఒక్క సాండ్ విచ్ కార్యక్రమాన్ని సుమారు పది గంటలు, పదే పదే చూస్తూ సంబరపడడం ఎంత అసాధ్యమో అనుభవించిన నాకు తెలుసు. పైగా తన వైవిధ్యపరమైన ఈ సవాలక్ష కార్యక్రమాలకీ, టన్నుల కొద్దీ సామాగ్రికీ తన సీటు చాలక మా రెండు సీట్లకీ మధ్య చేతులు పెట్టుకునే 'విశ్రాంతి కడ్డీ'...హేండ్ రెస్ట్ ని పైకి ఎత్తేసింది. ఆ విధంగా ఆ పిల్ల డబ్బు కట్టకుండా నా సీటులో సగం కొట్టేసింది. మాములుగా అయితే నాకు అది సంబడం గానే ఉండును కానీ, అటు పక్కన వాడు ఉన్నాడుగా. వెధవ్వేషాలు వెయ్యడం ఒంటికి మంచిది కాదు. పోనీ అదేదో అవతల మొగుడి వేపు ఉన్న హేండ్ రెస్ట్ ఎత్తేసి అటు సద్దుకోవచ్చునుగా..వెకిలి వేషాలకి కూడా పనికొస్తుంది. కానీ ఆ వీరుడు అప్పటికే ఎక్కడా అంగుళం చోటు లేకుండా తన లాప్ టాప్, నాలుగు కోకోకోలాలు వగైరా సరుకుతో అంతా ఉన్న స్థలం ఆవిష్కరించి పారేశాడు.

విమానంలో ఎక్కి కూచున్న మొదటి గంటలో జరిగిన ఇదంతా ఒక ఎత్తు అయితే ఆ తరువాత జరిగినది ఒక్కటీ ఒక ఎత్తు. వాళ్ళిద్దరూ పైన ఉదాహరించిన వైవిధ్యమైన కార్యక్రమాలలో మునిగి ఉండగా నేను నా వరండా సీటులో దున్నపోతు నిద్రలోకి జారుకున్నాను. హఠాత్తుగా నాకు ఎక్కడో, ఏదో తేడా కనపడింది. కళ్ళు తెరిచి చూడగానే నా పక్క సీట్లు రెండూ ఖాళీగా ఉన్నాయి. నా హేండ్ రెస్ట్ క్రిందకి పెట్టేసి ఉంది. కళ్ళు గట్టిగా నులుముకున్నాను. టాయ్ లెట్ సరదా ఎంత అర్జంటు అయినా, నేను లేచి వాళ్లకి దారి ఇవ్వకుండా విండో సీటులో ఉన్నవాడూ, మధ్య సీటులో ఉన్న ఆ సాండ్ విచ్చీ బయటకి ఎలా వచ్చారో నాకు అంతు పట్టలేదు. పోనీ ఏదైనా మత్తులో అది మర్చిపోయానా అనుకోడానికి ఆ పరిస్థితి బొత్తిగా లేదు. నేను బుర్ర

గోక్కుంటూ ఉండగా ఇద్దరూ నా పక్కనే వరండాలోనే కనపడ్డారు. దారి ఇవ్వడానికి నేను సీటు బెల్ట్ తీస్తుంటే "ఓ డోంట్ వర్రీ" అనేసి..నమ్మండి, నమ్మకండి పొండి.. అత్యంత లాఘవంగా వరండా వేపు ఉన్న నా హేండ్ రెస్ట్ మీద పెట్టి, ఒక కాలు ఠకీమని పైకి లంఘించి, నా సొంత తలకాయ మీద నుంచి తన సీటులోకి దూకేసింది లంఘిణీ. నేను బిత్తర పోతూ ఉంటే, నా గుండె లబలబా కొట్టుకు పోతూ ఉంటే అది చాలనట్టు ఆ లంఘణుడు అదే పద్ధతిలో మొదట నాది, తరవాత తన భార్య తాలూకు హేండ్ రెస్ట్ మీద అత్యంత లాఘవంగా లంఘించి తన కిటికీ సీటులోకి దూకేశాడు. అంతా మూడు క్షణాలలో..

నా కళ్ళ ముందే ..కాదు, కాదు సాక్షాత్తూ కళ్ళ మీదుగా అలా రెండు సార్లు లంఘించు కోవడం నా జన్మ లో అదే మొదటిసారి. నేను కళ్ళు మూసుకున్నప్పుడు ఎవరైనా అలా లంఘించడం నేను చూడలేదు. చూసి ఉంటే లంఖణాలు చేసే వాడినేమో! ఇది అమెరికా వారి విమానం కాబట్టి సరిపోయింది కానీ అదే మన "పులి" వారిదైతే ఆ చేతి విశ్రాంతి కడ్డీలు రెండూ ఠకీమని విరిగి ఆ దంపతులు విడివిడిగానూ, కలిసి మెలిసీ నా నెత్తిన పడే వారు. ఇంకా నయం.

(మరో కులాసా కథ వచ్చే నెలలో!)

COMMENTS